

Kaybolalım Sonsuzlukta

– Sevgi Salman · 07 Ağustos 2011

Takvimin yaprakları sonbaharı gösteriyor,
Menekşe kokuları yok artık havada,
Kelebekler uçuşmuyor çiçekten çiçeğe,
Ve... Denize yakamozlar düşmüyor...

Ayrılık türküleri geliyor yakındaki meyhaneden,
Kulaklarımı tırmalıyor.
Her gidenin ardından yakılan ağıtlar
Kaplumbağa sırtında yol alırken,
Çaresizliğim bedenimi sarmalıyor,
Boğuluyorum!

Sisli, puslu, boz bulanık aynada,
Belli belirsiz bir kız çocuğu görüyorum.
Yeşil elbisesi, beyaz pabuçlarıyla
Masumca kahkahalar atıyor
Gözlerinden mutluluk akıyor...

Yoksa! Bu ben miyim?
Sanki asırlar geçmiş çocukluğumun üstünden,
Off... Bir türlü hatırlayamıyorum.
Düşen takvimin yaprakları çocukluğumu,
Biraz daha derinlere gömerken,
Sırtıma, ağırlığınca kamburunu yüklüyor...

Önümde aşılması güç, sarp dağlar
Ve... Zirvede sen.
Ulaşmaya çalıştıkça,
Tutduğum kayalar üzerime yuvarlanıyor.
Umudum kalmadı artık yanına gelmeye,
Haydi! Durma! Tut ellerimden,
Bırak kendini boşluğa.
Sen ve ben
Kaybolalım sonsuzlukta...

Œiirime sesi ile can veren Erbil Efe Dengel Bey'e sonsuz teŒekkür ederim...

SEVGİ SALMAN